

v njeni duši je zacvetla ljubezen, prva ljubezen. Vzlic vsemu temu pa se je v njej vzbudila praktičnost: takoj je potipala ob krilcu, če ima še pleteni mošnjiček z rumenimi cekini. Zopet je mislila, kako bodo rumeni ti zlati dobrodošli doma in z lahko vestjo se bodo smeli rabiti, ker na njih ni tičal ne greh, ne hudobija. Ko se je prepričala, da je mošnjiček še v žepu, je spravila vrhu njega še drugi dar, svilnato rutico. Pa njene misli so se dalje predle. Brat je bolan, sedaj mu pokličejo zdravnika. In prav nikogar drugega nego mladega Čubra, ki je za otroke posebno dober. Tudi meso mu je hotela kuhati vsak dan, da ga mine zelenost z obraza, radi katere sta ona in mati imeli že toliko skrbi. Glavica ga bo ponehala boleti in h Kapusu ga tudi več ne pošljejo. Če bi bile kake težave radi tega, ji bo sigurno pomagal general, če ga poprosi pomoči. Vse bo dobro! V tistem hipu se je obljubila na božjo pot na Dobrovo. Takoj prihodnjo nedeljo pojdejo. Tudi fantek bo moral ž njimi.

(Dalje prihodnjič.)

Misel.

Nočaj je nebo visoko,
do njega komaj oči,
komaj misli dosežejo
zvezde te tihe noči.

In ti si, ah, daleč, daleč
in niti misli več
ne najdejo te in vračajo se,
po tebi turobno ihteč . . .

Roman Romanov.

Moj grob.

Ko trudno bo čelo poljubila noč,
med čredo pobožno me ne pokopljite,
pod svoboden bor vrh goré me nesite,
pod bor, tja do morja božanskega zroč!

Ne maram za križ in ne maram za cvet.
Dovolj, ko bom z borom šumel med zrakove,
dovolj, ko bom z borom poslušal vetrove,
od nóči obsanjan, od solnca objet!

Vladimir Levstik.